

[Aksel Larsen.]

kvindelige journalister fik, da de herhjemme blev slæbt fra det ene frokostbord til det andet middagsbord med påfølgende natmad. Det er muligt, at den højtærede udenrigsminister dømmer efter de overfyldte butiksvinduer og efter den kendsgerning, at forskellige rationeringer har kunnet ophæves. Det hjælper imidlertid ikke befolkningens flertal, som savner den mest elementære forudsætning for at kunne nyde godt af varetilgængeligheden, nemlig de fornødne penge til at købe for. Visse rationeringer og restriktioner er ophævet, og man vil fortsætte ad samme vej, men det forbedrer ikke befolkningens levevilkår, når det gøres på den måde, som det blev gjort i tilfældet med kødrationeringen. Før kødrationeringens ophævelse fik den arbejdende befolkning i Danmark mere kød, end den får nu, for den har simpelthen ikke råd til at købe ret meget af det med de priser, man har nu. På sin egen krop, gennem sine egne leveforhold mærker befolkningen de skadelige følger af den med Marshallplanen forbundne politik, og derfor vil det også være i overensstemmelse med befolkningens øjeblikkelige interesser, at man vedtager det forslag til beslutning, som kommunisterne har stillet.

Udenrigsministeren (Gustav Rasmussen): Jeg skal afholde mig fra at gå nærmere ind på de påstande, det ærede medlem fremsatte, påstande, han har skullet fremsætte, og som han altså nu har fremsat. Flere af dem synes man forøvrigt at have hørt ved tidligere lejligheder. (Aksel Larsen: Ja, for de er jo rigtige!). Jeg tror gerne, at man i Østeuropa bestræber sig for at genopbygge landene efter krigen, og jeg har ikke bestridt det. Det er kun beklageligt, at det ikke sker i samarbejde med den øvrige del af Europa.

Der er en enkelt udtalelse, som det ærede medlem fremsatte, overfor hvilken jeg gerne vil minde om, at da den daværende amerikanske udenrigsminister Marshall i sin tid fremsatte tanken om europæisk økonomisk samarbejde og om amerikansk hjælp dertil, gjaldt hans tilbud ikke alene Vesteuropa, men også Østeuropa. Det ærede medlem husker måske, at det land i Østeuropa, som stod den vestlige verdens tankegang nærmest, oprindeligt sagde ja til det amerikanske

tilbud, for kort efter, da landets ledende mænd havde været på besøg i Moskva, at sige nej.

Løvrigt må jeg henholde mig til, hvad jeg sagde, da jeg første gang havde ordet.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Larsen): Det er taktisk klogt af udenrigsministeren, at han ikke vil gå ind på de argumenter, jeg har fremført heroppefra, men det gør ganske vist ikke udenrigsministerens opfattelse af sagen rigtig.

Udenrigsministeren drejer nu diskussionen hen på noget andet, nemlig på den påstand, som formelt er rigtig, at også andre lande end de vesteuropæiske kunne have tilsluttet sig Marshallplanen, at også de østeuropæiske kunne være blevet deltagere. Det er formelt rigtigt, ja, det er måske endda også reelt rigtigt, for så vidt som man fra Amerikas Forenede Staters side i høj grad ønskede, at noget sådant skulle blive tilfældet, således at man også kunne få en dominerende indflydelse på disse landes økonomiske forhold. Men når udenrigsministeren er så glad for at syle med historien, skal vi så ikke begynde med begyndelsen. Begyndelsen var den, at Amerikas daværende udenrigsminister Marshall holdt en tale på et universitet, og så snart denne tale var holdt, enedes Englands og Frankrigs udenrigsministre om at sammenkalde til et møde af de såkaldte store europæiske udenrigsministre i Paris, hvor man skulle drøfte den såkaldte Marshallplan. Det var, så vidt jeg har forstået det hele, på et tidspunkt, hvor selv udenrigsminister Marshall ikke var klar over, at han havde fremsat nogen plan. Det første Parismøde blev afholdt. På dette møde stillede Sovjetunionens udenrigsminister forslag om, at man, forinden man gav sig til at forhandle vedrørende detaljer i den såkaldte Marshallplan, skulle rette en officiel henvendelse til Amerikas Forenede Staters udenrigsminister og spørge, om der var nogen plan. Dette modsatte England og Frankrig sig, de sagde: vi vil ikke undersøge, om der overhovedet er nogen plan; vi vil give os til at arbejde, som om der var en plan. Ja, det er jo forståeligt, at Sovjetunionens udenrigsminister sagde: på de vilkår vil vi overhovedet ikke være med til at forhandle — og så trak han sig ud af det.